

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL { pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

- | | | | |
|--|--------------------|-----------------------------------|-----|
| 1. Rugăciunea | Referent | 6. Mișcarea misionară | *** |
| 2. Rolul Sacerdotului | Pr. Manca Popescu | 7. Cronica internă | *** |
| 3. Lucrarea social-creștină în parohie | ** | 8. Parohii vacante | *** |
| 4. Adevărata pace | Pr. Toma Chiricuță | 9. Burse în străinătate | *** |
| 5. Preoți decedați | ** | 10. Daruri, mulțumiri | *** |

RUGĂCIUNEA

— CONDIȚIUNILE EI PSIHOLOGICE —

Nu ne rugăm, sau ne rugăm foarte puțin. Asta e sigur. Și, de cele mai multe ori, rugăciunile noastre nu sunt pătrunse de Duhul lui Hristos, ci ele înseamnă expri-primarea firească a unor îngrijorări cu totul apuse năzuințelor de a trăi în strânsă legătură cu divinitatea. Mulți obiectează că n'au timp, iar alții că nu se simt destul de vrednici ca să se roage, de vreme ce rugăciunea nu e altceva decât o convorbire foarte intimă cu Dumnezeu. Și unii și alții sunt în eroare și se învârtesc într'un cerc vicios. Pentru că se poate pune întrebarea: Nu ești vrednic să te rogi? Sau nu ești vrednic pentru că nu te rogi? N'ai timp să te rogi? Sau, pentru că nu te rogi, n'ai timp? Altă ieșire pe câmpul adevărului nu există, decât în recunoașterea necesității rugăciunii, ca primul pas salvator.

Fără îndoială că e nevoie de-un efort sufletesc pentru creierea acelu minimum de condițiuni psihologice, fără de cari nu se poate gusta dulceața rugăciunii. E vorba de condițiunile psihologice naturale, pe cari, la timp, grația divină le va crește priso-

seltic. Cari sunt acestea? Desigur că ele diferă dela individ la individ și sunt în strânsă legătură cu starea socială și intelectuală a fiecăruia. În general însă rugăciunea presupune următoarele condițiuni psihologice:

1. Sentimentul infinitului, pe a cărui albie plutește ființa omenească, vrând-nevând,—dublat firește de sentimentul slăbiciunii persoanele. Cine-și pune toată nădejdea în viața aceasta și crede că poate avea tot, tot ce-i cere sufletul, se înțelege că nu se poate ruga. Iar porțile acestui suflet sunt zăvorâte rugăciunii.

2. Sentimentul dependenței de Dumnezeu, ca persoană spirituală, atotputernică, înțeleaptă și plină de iubire. Reprezentarea divinității în forma clară și sublină a evangheliei lui Iisus, e o oglindă minunată în care omul poate să-și vadă lipsurile și să recunoască nevoia de a avea legături reale și vii cu acest Dumnezeu. Supravalorarea de sine însuși face inapt sufletul de a se ridica deasupra omenescului.

3. Adeziunea liberă, fără condițiuni și

susținută cu hotărâre, la opera mântuirii săvârșită de Mântuitorul, al cărei punct central e jertfa depe crucea Golgotei. Nimeni nu se poate rugă — sau se roagă păgânește — dacă nu s'a lămurit mai întâiu asupra raportului ce există între sine însuși și Iisus. Adevărata rugăciune — rugăciune făcătoare de minuni — nu se învață decât în școala Mântuitorului.

4. Și apoi clarificarea tuturor acelor stări sufletești, atât de schimbătoare, cari se perindează pe aleele fiiței omenești, datorită legăturilor zilnice cu semenii, cu mai marii, sau din pricina zădărniciirii unor

gânduri, socolite de noi înșine bune și de folos. De multe ori norul lucrurilor mărunte și de importanță absolut redusă, aduce furtuni atât de puternice în viața sufletească a cuiva, încât îi răpește orice posibilitate de a se ruga. Conștiința părtășiei neîntrerupte cu izvorul vieții sau „butucul viței“ cum se numește pe sine însuși Mântuitorul, și cu biserica — pe care Sf. Apostol Pavel o numește „trupul lui Hristos“ — e singurul mijloc prin care se pot risipi norii îngrijorărilor trecătoare și prin care creștinul poate rămâne un om al rugăciunii, deci sub ocrotirea divină a Tatălui ceresc.

REEERENT.

ROLUL SACERDOTULUI

In stabilirea de raporturi între om și Dumnezeu, după doctrina ortodoxă și cum și-l reprezintă pietatea populară.

Chestiunea aceasta este expusă foarte clar, temeinic și definitiv în doctrina bisericii ortodoxe, încât nedumerire nu poate exista din niciun punct de vedere. Ea face parte integrantă din doctrina despre întemeierea, existența și tăria așezământului divin care este biserica, una, sfântă, sobornicească și apostolească.

Mântuitorul a întemeiat o biserică, în „afară de care nu este mântuire“. Această biserică este păstrătoarea descoperirii voinții lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea e trupul mistic al lui Iisus. Deci, cum se va mântui cineva, dacă nu face parte din trupul Lui mistic? Mântuitorul a înzestrat biserica sa cu toate mijloacele sfințitoare și mântuitoare. Cele dintâiu sunt cele șapte taine pentru administrarea și săvârșirea cărora a instituit preoția, adică a dat unei anumite clase de oameni puteri harice, pe cari ceilalți din masa mare creștină nu le au. Numai apostolilor Săi le-a zis: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh“. Preoția creștină se deosebește deci de comunitatea creștină prin harul de a învăța pe alții voința lui Dumnezeu și harul de a ierta păcatele.

De aceia doctrina ortodoxă vorbește despre biserica învățătoare și biserica ascultătoare. Nimeni nu poate cunoaște pe Dumnezeu și

nu se poate instrui corect și temeinic asupra tainelor vieții pământești și cu deosebire asupra celor cerești, decât primind învățătura pe care o păstrează neatinșă biserica învățătoare, asistată neîncetat de puterea Duhului Sfânt. Tot astfel nimeni nu-și poate ușura povara păcatului, nu-și poate găsi pace sufleteului și deci nu poate aspira la mântuire și legătură intimă, sfântă și vie cu Dumnezeu, decât dacă a primit dela preot iertarea păcatelor.

Doctrina ortodoxă, repet, e clară: omul care nu primește tainele sfințitoare ale bisericii e în afară de biserică, deci în raport de vrăjmășie cu Dumnezeu, „neîmpăcat“ cu Dumnezeu, după termenul Sf. Ap. Pavel. Pentru a fi cineva creștin și pentru a putea nădăjdui la părtășia vieții veșnice, trebuie să primească tainele următoare: botezul (odată pentru totdeauna), mir-ungerea (care se repetă în anumite cazuri), pocăința sau mărturisirea păcatelor, sfânta împărtășanie (cari pot fi repetate, ambele cât de des) cununia și maslu. Fără participarea efectivă și primirea darului divin ce se transmite prin aceste taine, nu poate fi vorba de vreun raport normal între om și Dumnezeu. Iar pe acestea nu le poate săvârși decât preotul, ca cel care are dela Mântuitorul un plus de daruri deosebite: darul de a învăța și de a ierta păcatele, — daruri primite prin hirotonie, — taină pe

care n'o poate primi decât celce dorește și e pregătit să intre în biserica învățătoare.

Doctrina ortodoxă e întemeiată, în această privință, în toate punctele, pe textele sfinților evangheliști, ca și pe scrierile sfinților apostoli — epistolele cuprinse în Noul Testament. Apostolii, ca cei cari primiseră dela Mântuitorul o împuternicire specială, au dat-o și ei la rândul lor altor bărbați, bine selecționați, pe cari îi însărcinau cu săvârșirea sfintei jertfe fără de sânge și cu administrarea intereselor comunității creștine. (Cazul lui Timoteiu, care primește împuternicirea dela Pavel). În sec. I, deci găsim bine precizate liniile principale în care se încadrează rolul sacerdotului în ce privește stabilirea de raporturi între om și Dumnezeu. Mai târziu găsim, în scrierile Sf. Ignatiu de Antiohia expusă și mai pe larg această doctrină. De pildă în epistola către Tralieni, cap III, cetim: „Deasemenea, se cuvine ca voi toți să respectați pe diaconi ca pe Iisus Hristos însuși, pe episcop ca imaginea Tatălui, pe presviteri ca sfatul lui Dumnezeu și colegiul Apostolilor: „*fără ei nu există Biserica*“. E puternic și hotărîtor cuvântul acesta al Sfântului Ignatiu: „*fără ei, nu există biserică*“. Care mai târziu e complectat de celălalt cuvânt: „*fără biserică sau în afară de biserică, nu există mântuire*“.

E inutil să mai amintim mărturiile celorlalți părinți bisericești, cari umplu secolele primare ale creștinismului, susținând aceiași doctrină ortodoxă, pe care, cu vrerea lui Dumnezeu, o păstrăm și noi astăzi intactă și nealterată. Vom cită însă un fragment din cartea despre preoție a Sf. Ioan Gură de aur, care farmecă prin frumusețea lui și revarsă abundentă lumină asupra acestei chestiuni: „Dacă într'adevăr este imposibil a intra întru împărăția cerurilor fără a fi renăscuți prin apă și prin Duh; dacă acela care nu mănâncă trupul Domnului și nu bea sângele Lui este exclus din viața veșnică — binefaceri, cari nu pot fi conferite decât prin mâini sfințite, adecă prin mâinile preoților — ce mijloc vei găsi, fără oficiul lor, spre a scăpa de focul iadului sau spre a culege recompensele păstrate în cer? Numai lor li s'a dat de a face ca oamenii să se nască din nou prin botez.

Printr'înșii suntem îmbrăcați în Iisus Hristos, îmbrăcați în Fiul lui Dumnezeu, ca să devenim membre ale acestui dumnezeesc Cap. Conchidem că puterea lor este mai mare

decât a monarhilor asupra supușilor, mai venerabilă decât a părinților asupra fiilor lor. Noi nu ținem de părinții noștri decât prin sânge și carne, pe când preoții ne fac să ne naștem fii ai lui Dumnezeu. Lor le datorăm fericita renaștere, adevărata libertate și adoptarea noastră în ordinea grației“ (Cartea III 9). Și mai departe: „Nu numai în dreptul de a pedepsi, ci și în acela de a face binele se vede superioritatea puterii ce Dumnezeu a dat preoților, putere care cu atâta covârșește puterea ce au părinții asupra fiilor, cu cât viața viitoare covârșește viața prezentă.

Ce primim noi dela părinții noștri? O viață limitată în timpul prezent, iar dela preoți dobândim viața fără sfârșit! Căci eternitatea n'are sfârșit. Puterea părinților după trup n'ar putea să apere de moarte, nici de boale: dar puterea preoților mai de multe ori a mântuit sufletele bolnave și apropiate de moarte, sau întrebuițând pedeapsa meritată asupra unora, sau apărând pe alții de o cădere funestă și aceasta nu numai prin eficacitatea îndemnurilor și sfaturilor lor, ci și prin puterea rugăciunilor. Preoții nu iartă păcatele numai în taina botezului, ci și după botez“.

Marii scriitori creștini, din toate timpurile, au privit cu uimire sublimitatea oficiului sacerdotal, prin care se stabilesc raporturi între om și Dumnezeu, și ca și răpiți sufletește, au scris pagini, cari vor rămâne pentru totdeauna. Citez un mic fragment din cunoscuta și mult gustată scriere *Imitatio Christi*: „Oh! Ce mare, ce sublim e oficiul preoților, cărora li s'a dat a consacra pe Dumnezeu prin cuvintele sfinte, a-L binecuvânta cu buzele lor, a-L ține în mâinile lor, a-L primi în gură și a-L distribui și altor oameni! O! Cât de nevinovate se cuvine să fie mâinile preotului, gura curată, corpul sfânt și sufletul liber de orice pată cât de ușoară, pentru a primi atât de des pe autorul curăției!“

Din gura preotului care participă atât de frecvent la sacramentul lui Iisus Hristos se cade să nu iasă decât cuvinte sfinte, de cinste și folositoare. Trebuie să fie simpli și curați ochii cari contemplă atât de des corpul lui Iisus Hristos. Mâinile cari ating neîncetat pe Ziditorul cerului și al pământului se cuvine să fie curate și înălțate la cer. Preoților îndeosebi li-s'a zis în Lege: „Fiți sfinți pentru că eu sunt sfânt, eu Domnul și Dumnezeul vostru“. (Lev. XIX).

Și acum o întrebare: un preot plin de păcate sau vițios poate îndeplini acest mare rol? Și această întrebare e deplin limpezită în doctrina ortodoxă. În privința aceasta volu cită pe Sf. Grigorie Teologul: „Tot celce contribue la curățirea ta, este vrednic de credință, numai să facă parte din numărul celor ce au primit puterea și să nu fie condamnat și depărtat dela biserică. Nu judecă pe judecătorii tăi, tu care pretinzi lecuirea răului; nu cercetă vrednicia celui ce te curățește; nu face alegere, privind la origină — la părinții celor rânduiți spre aceasta. Cu toate că unul e mai bun sau mai rău decât altul, totuși fiecare ți-e superior. Judecă astfel: ai două inele, unul de aur și altul de fier. Ambele au pe ele chipul împărătesc. Ambele sunt aplicate pe ceară. Prin ce se deosebește unul de altul? Prin nimic. Observă ambele inele aplicate pe ceară și dacă te pretinzi mai înțelept decât toți, spune care-i chipul celui de fier și care al celui de aur și pentru ce chipurile sunt egale? Căci deși unul e de aur și altul de fier sau argint, prin urmare deosebite după materialul lor, totuși chipurile sunt egale. Așa și tu să privești la fiecare, căci deși nu-l covârșești pe altul prin viața sa, totuși puterea botezului e aceeași și fiecare dintre ceice sunt învățați în aceeași credință, te poate face să pășești pe calea perfecțiunii (Sil Canev, vol. IV 322—323).

Voiu încheia partea aceasta cu răspunsul pe care Mărturisirea ortodoxă îl dă la cea de a treia poruncă a bisericii: „Să se cinstască părinții duhovnicești cu cuvlincioasă cucernicie, ca slugi ale lui Dumnezeu și mijlocitori, carii mijlocesc pentru noi către Dumnezeu; mai ales aceia, cari ca duhovnici, primesc mărturisirea și cu cari trebuie să ne sfătuim pentru mântuirea noastră“. (Întrebarea LXXXIX pag. 87).

* * *

Cum reprezintă pietatea poporului nostru acest rol al sacerdotului? Desigur că răspunsul acesta presupune o întinsă cunoaștere a literaturii populare, iar eu nu am între cărțile mele de lectură obișnuită decât culegerea de poezii populare a lui G. Dem. Teodorescu și altele mai neînsemnate, din care n'am putut adună decât neînsemnat material. Din cele ce cunosc direct și personal dela poporul, în mijlocul căruia mi-am trăit copilăria, mi-am format convingerea că poporul

nostru privește pe preot ca pe un factor sine qua non în materie de trebuinți sufletești și alte nevoi cari stau în strânsă legătură cu viața după moarte. Poporul nostru nu începe nicio lucrare mai de seamă fără blagoslovenia preotului, căci oricât s'ar munci omul nu poate duce la bun capăt lucrul fără ajutorul lui Dumnezeu, iar ajutorul lui Dumnezeu nu vine fără rugăciunea preotului sfințit, îmbrăcat în straie bisericesti și rânduit ca să stea alături de creștin și la bine și la rău. Poporul nostru ține posturile și pentru orice abatere dela poruncile bisericii, el nu-și găsește liniște sufletului până ce n'a primit deslegare dela preot. Icoana, la care se va închină în casa lui, șade 40 de zile în biserică și numai după ce o sfințește preotul o așează la locul de cinstire în casă. Înainte de sfințire, și pentru popor, icoana nu era privită decât ca o simplă scândură sau carton zugrăvit; după sfințire ea capătă o putere deosebită, chiar putere făcătoare de minuni. Poporul nostru crede că un bolnav mai repede se face sănătos dacă-i cetește preotul, decât dacă urmează rețeta doctorului. Dece? Pentru că Dumnezeu dă viața și tot Dumnezeu o ridică, nu însă fără mijlocirea preotului.

Sat fără primar, notar ori învățător va fi fiind și acum fără ca poporul să-i cunoască lipsa, dar fără preot nu, decât suferind mult poporul. Toată viața spirituală a poporului nostru, și astăzi încă, are o singură vatră și un singur punct de gravitațiune: ideea religioasă, fie ea oricât învăluită în deprinderi, credințe și practice superstițioase. Și oficiul preotului face parte integrantă din viața spirituală a lui. Aceasta n'o poate tăgădui nimeni, decât dacă nesocotește realitatea și afirmă ceeace vrea el.

Firește că toate aceste credințe ale poporului au fost îmbrăcate în cuvântul sonor, curgător și dulce al cântecelor populare: colinde, balade, cîmilituri, proverbe, povești, etc. Multe dintre colindele de crăciun se termine cu aceste versuri:

„Ziua de Crăciun
Și de Bobotează
Când preoți botează
Norod cerștinează“

Din care înțelegem că poporul nu poate privi pe cineva creștin, dacă nu se botează, iar botezul nu poate fi săvârșit decât de preot.

Intr'un colind de fată logodită cetim:

„La biserică se ducea
Preotul mi-i cunună,
Iar de naș pe cine-avea?
Pe Ion, sfântul Ion,
Nașul lui Iisus Hristos
Care mi-i blagoslovia
Frumos dar le dăruia“.

Aci, mirii primesc blagoslovenia și darul frumos dela Iisus, numai în urma faptului de a se fi dus la biserică pentru a fi cununați de preot.

„Auzi, lele, auzi, dragă,
Auzi, lele, popa toacă:
Ești afară de te roagă.
Te roagă la Dumnezeu
Să ție pe gândul meu“.

Toaca preotului e un moment prielnic pentru rugăciune: în acest moment rugăciunea e ascultată de Dumnezeu.

„Părinte sfinția ta,
Spovedește-mi pe Nița!

Dar nu-i da păcate multe
Că e Nița făr'de minte“.

Preotul spovedește și iartă pacatele. Aceiași idee e cuprinsă mai răspicat în versurile următoare:

„Dar știi, neică, ce-am văzut?
Oamenii cei spovediți
Stau ca pomii înfloriți,
Iară cei nespovediți
Stau ca buștenii pârliți“.

Viețuirea în rânduială creștinească a bisericii e un motiv puternic pentru popor să se simtă fericit și din contră:

„Ferice, ferice,
Ferice de noi,
De părinții noștri,
Cari ne-au făcut
Cari ne-au născut
Și ne au botezat
Și ne-au creștinat
Că dac'ar trăi
Săraci n'ar mai fi“

Vai și vai de noi
De părinții noștri
Care ne-au făcut
Care ne-au născut
Că ei ne-au lăsat
Nu ne-au botezat
Nu ne-au creștinat
Și d'ar mai trăi
Tot săraci c'ar fi
Greu s'ar pedepsi“.

Voinicii, cari pleacă în căutarea norocului, dau întâiu pela biserică și apoi pornesc în călătorie:

„La biserică mergeau
Sfânta rugă d'ascultau:
Ascultau
Și se 'nchinau
Până slujba se citia,
Până slujba se sfârșia“

Pr. M. P.

Locuri vacante de burse la Facultățile Teologice din streinătate.

Se publică spre cunoștința celor interesați, următoarele locuri vacante de burse la Facultățile teologice din streinătate:

1) La facultatea de teologie protestantă din Montpellier (Franța), Arhiepiscopia Bucureștilor are o bursă ce nu poate fi ocupată decât de un preot licențiat în Teologie.

2) La Facultatea de teologie protestantă din Paris o bursă pentru un licențiat în Teologie nehirotonit.

3) La Facultatea de teologie catolică din Strasbourg — Franța, avem patru burse vacante, dintre cari una nu se poate da decât unui cleric licențiat în teologie.

Prin bursă se înțelege locuința, hrană și cheltuelile de transport la dus și la înapoiat, după ce candidatul și-a terminat studiile.

Cererile se înaintează Arhiepiscopiei Bucureștilor (secția culturală), până la 1 Octombrie a. c., însoțite de: Diploma de licență, Extract de naștere, Certificat de bună purtare, certificat despre starea sanitară a candidatului.

CONSILIUL EPARHIAL.

Lucrarea social-creștină în parohie

Referat aprobat de Consiliul Eparhial în ședința dela 7 Iulie 1930, asupra rezultatelor obținute în conferințele generale pastorale din Mai 1930.

Conferințele generale pastorale s'au ținut și anul acesta în două serii, prima serie în zilele de 27—28 Mai și a doua zi, în zilele de 3—4 Iunie 1930. S'au ținut pe județe și au fost prezidate de delegații trimiși dela centru. Chestiunea adusă în discuțiune a fost următoarea: *Stabilirea unui program de lucrare social-creștină în parohie și mijloacele de realizare.* Din rapoartele primite, pretutindeni preoțimea a dovedit că dă un deosebit interes acestei probleme și contribuțiunile aduse spre rezolvirea ei sunt dintre cele mai prețioase și mai vrednice de ținut în seamă.

La conferințe au luat parte și câte un grup de preotese, reprezentând Asociația generală a Doamnelor preotese. Prezența Domniilor lor a fost un bun prilej să se atragă atențiunea că succesul lucrării pastorale depinde în mare măsură de atitudinea preotesei, soția lui de viață.

Din discuțiunile ce au avut loc a rezultat următorul program de lucrare social creștină, pe care urmează să-l înfăptuiască, cu obligațiune strictă, fiecare preot în parohia lui.

1. S'a stabilit, înaintea de orice, că scopul lucrării social-creștine este încreștinarea societății, în cât din toate manifestările ei, de de orice natură, să rezulte preocuparea creștinească, și interesul pentru adâncirea gândului creștin și creșterea idealismului evanghelic. În consecință, preotul nu va trece cu vederea niciun prilej, fără a aduce, în rezolvarea diverselor probleme sociale, și elementele de veșnică valoare ale creștinismului. Deasemenea preotul, nu va uita nicio dată că acțiunea lui social creștină e în strânsă dependență de pilda vieții proprii.

2. Acțiunea social-creștină a bisericii pornește dela cea dintâiu celulă a societății, care e familia, pentru a ajunge să îmbrățișeze manifestările grupurilor sociale a parte sau a tuturor laolaltă. De aceea primul lucru, practic pe care trebuie să-l înfăptuiască, cu regularitate matematică și metodic, este întărirea familiei. Aceasta poate fi prin stabi-

lirea unor frumoase raporturi între preot și familia creștină. Preotul deci, însoțit de preoteasa lui, să viziteze, rând pe rând, pe fiecare creștin, la el acasă, să se intereseze de nevoile lui, și să aducă cuvântul de mângâiere și încurajare al bisericii.

3. Incet, încet preotul să strângă în jurul lui un grup de creștini, bine pregătiți duhovnicește, care să fie, în acțiunea lui social-creștină, ca un stat major. De buna formare a acestui grup de creștini depinde întreaga dezvoltare a lucrării de mai departe. El va fi încadrat, la nevoie, în organizarea parohială prevăzută de Statutul și Legea noastră, sub numele de comitet parohial.

4. Tot în vederea unei mai adânci pregătiri duhovnicești, preotul să dea deosebită atențiune la săvârșirea sfintelor taine: spovedania și împărtășania, dând în orice prilej, cuvânt de ordine: Cine nu se spovedește și nu se împărtășește nu e creștin și nu poate cere ajutorul lui Dumnezeu.

5. Serviciul divin să fie săvârșit, cu toată demnitatea și pietatea. Familia preotului să nu lipsească, în special dela sfânta Liturghie. Să se țină predici regulat, pe înțelesul tuturor și nu ca niște lecțiuni învățate pe dinafară, ci ca pornite firesc din însăși inima și viața preotului. La săvârșirea oricărei slujbe: botez, cununie, sfeștanie, să se atragă atențiunea tuturor să păstreze liniște și să ia parte activă la rugăciune.

6. Pentru introducerea creștinilor în doctrina creștină, să se organizeze ore de catehizare, la început cu toată lumea, mai pe urmă grupându-i după vârstă și stări sociale. Cel mai bun prilej e Sâmbătă seara, după oficierea vecerniei, sau Duminecă, în orele după amiază.

7. Tineretul să fie îngrijit foarte de aproape. În bună înțelegere cu corpul profesoral, să se ocupe de elevii din parohie, rezervând ore săptămânale pentru catehizare, chiar dacă preotul nu e și învățător. Tot asemenea să organizeze și tineretul dela 12 la 20 de ani, dându-i pe

lângă învățătura creștinească și distracțiune frumoasă și superioară.

8. În fiecare parohie să ia ființă o filială a Asociației creștine ortodoxe „Patriarhul Miron“.

9. Să nu negligeze niciun fapt social care se petrece în parohie.

10. În politică preotul trebuie să aducă spiritul de ponderațiune creștină, care privește toate lucrurile, nu prin pisma intereselor mici personale, ci are în vedere totdeauna scopurile înalte ale vieții și ale societății.

11. Să se organizeze și să se desvolte mila creștină.

12. Să nu lipsească nici serviciul de col-

portaj, care este un minunat mijloc de întreținerea legăturilor dintre biserică și creștini.

La orașe să se designeze pentru fiecare grup social, preoți pregătiți.

Firește că înfăptuirea integrală a acestui program presupune timp și muncă încordată. Credem însă că este timpul ca nici o clipă să nu se mai amâne acest început. Organele centrale ale Arhiepiscopiei de control și îndrumare să fie rugate să dea toate atențiunea acestei lucrări și de câte ori are prilejul, să facă constatările necesare în ce măsură lucrul social-creștin a crescut în parohia inspectată.

Cons. Referent
Pr. MANEA POPESCU

ADEVARATA PACE

Iubitul meu ascultător,

Oricine ai fi, tu, cel cu care stau astăzi de vorbă. Fie că ești un om învățat, ajuns pe culmile cele mai înalte ale științei ori ale artei; ori ești un biet om ignorant și simplu. Fie că ești într'un palat somptuos, încunjurat de mobile scumpe și servit de slujitori numeroși; ori poate să-ășluești într'o casă mică și modestă. Fie că ești un om puternic, aureolat de gloria trecătoare și perfidă a acestei lumi, sau ești un sărman suflet rănit de săgețile otrăvite ale oamenilor. Indiferent cine ești, eu îți vorbesc ție astăzi în numele Domnului Iisus Hristos și a Bisericii lui.

Oh! dar chiar de la început mi se pune mie, preotul lui Iisus Hristos, care vorbește astăzi cu tine, o întrebare mare, înfricoșată de groază: Isbuti-voi eu să-L reprezint cum trebuie, pe El, Fiul cerului și al pământului, Născut din Dumnezeu și din Fecioara Maria? Fi-voi eu înarmat cu toate armele Duhului, spre a putea grăi cu autoritate și cu putere de pătrundere inimii tale de frate? Il rog deci pe Dânsul — și roagă-L și tu — ca să-mi binecuvinteze cuvântul, îndreptat către tine. Să mă desbrace de mine însu-mi, cu tot ce este trecător și nedesăvârșit în mine, și mă îmbrace în El, spre a-ți putea vorbi. Sfânta Evanghelie de astăzi vorbește de o pescuire minunată, pe care a făcut-o Petru,

la porunca lui Iisus. Fie ca și sufletul tău să poată fi pescuit astăzi în mreaja cuvântului Domnului, pe care eu îl arunc în lume, tot la porunca Lui. Deci pregătește-te suflete ca să intri în mreaja lui Dumnezeu.

Și de unde voiu pleca eu oare, spre a te putea prinde pe tine pentru Biserica lui Iisus? Voiu alege un punct, pe care îl socot cel mai senzibil din toată ființa ta: îți voiu alege inima. Oh! inima ta! Inima pe care Iisus o iubește cu o iubire nemărginită. Inima pe care tu ades ai uitat-o, deși bate în tine și te avertizează atât de des că tu nu trebuie să o uiți. Dela această inimă plec astăzi cu tine. Haide! Răspunde-mi! Nu te supără îndrăzneala mea? Inima este lucrul cel mai intim din toate câte avem noi. În toate permitem unui alt om ca să se amestece: în bani, în întreprinderi, în gânduri, în fapte. Dar într'un singur colțișor din ființa noastră nu îngăduim nimănui ca să pătrundă și să cerceteze: în inima noastră. Ea este Sfânta Sfințelor tainică în care numai odată pe an este îngăduit arhierelui ca să pătrundă. Și atunci ca să aducă jerfă. Iar acest Arhieru este cugetul nostru.

Dar cu toate acestea, frate, fiindcă am cerut putere de la Dumnezeu — și te-am făcut și pe tine rugător în această privință — spre a-ți putea vorbi sincer și cu putere

destulă în numele Lui, de aceia eu îndrăznesc. Și de fapt nu eu, ci Domnul îndrăznește. Eu m'am lepădat de mine și m'am îmbrăcat în El. Deci Lui te rog să-I Îngădui, ca să-ți vorbească inimii.

Deci El azi te întreabă: Ai tu, iubitul Meu, *adevărata Pace* în inima ta? E nevoie să taci puțin, spre a putea răspunde. Domnul este îndelung răbdător și stă, fără să-și piardă liniștea, spre a-ți ascultă răspunsul. Deci cântărește-ți bine de tot cel mai neînsemnat cuvânt, pe care I-l vei spune.

Mai întâi este un cuvânt asupra căruia poate tu n'ai reflectat îndeajuns până astăzi. Cuvântul de *pace*. Ce să însemne oare această pace stăruitoare, de care vorbește Iisus și Evanghelia Lui?

Ca să nu facem vorbă zadarnică, să-mi îngădui să viu deadreptul la înțelesul lui. Întâmplatu-ți-s'a oare vreodată să te trezești cu desăvârșire singur în mijlocul unui peisagiu frumos al mamei-naturi? Să auzi cum par'că se țeș în taină hainele firii? Cum pare că ești martur, cu ochii tăi înșiși, la creșterea ierbei din câmpuri și a mugurilor de pe ramuri? Să auzi cu adâncul tău muzica de sfere a soriilor, ce se învârt în spații, și mai ales să auzi cum inima-ți bate în coșul pieptului ritmul cântecului vieții? Dacă ai trăit o astfel de clipă, atunci tu vei putea să înțelegi, în parte, ce înseamnă această Pace, de care îți vorbește Iisus.

Pacea înseamnă armonia cu întreg Universul, din care faci tu parte. Singura temelie, pe care se poate zidi aceia ce atâția oameni cunosc, fără să înțeleagă, cu vorba de *fericire* este această armonie. Nu este cu puțință fericire în afară de armonia ta, armonia sufletului și a inimii tale, cu întreg Totul, din care faci parte. Nu este cu puțință fericirea fără de pacea ta cu oamenii și cu lucrurile din jur. Fie că acești oameni sunt în imediată apropiere de tine, alcătuind familia ta, satul sau breasla ta, patria, umanitatea. Fie că au trăit cândva, sau vor veni mâini pe meleagurile vemii. Atâta vreme cât ai pe cuget o nedreptate, o suferință, pe care ai pricinuit-o, soției sau soțului, copilului sau părintelui, prietenului sau dușmanului, vecinului sau streinului, care geme acolo, rănit, de gândul, de ura sau de fapta ta, tu nu vei avea pacea, care să te poată face fericit. Și această pace tu nu o ai, pentru că mai înainte de toate tu ai declarat

război, poate fără să o știi lămurit, Aceluia, care poartă în a Lui putere și Sorii și stelele, și mugurii și firele de iarbă, și casa și Patria, precum și pe toți oamenii, care alcătuiesc lumea: *război lui Dumnezeu*.

Știi că te vei revolta împotriva asprimii aparente a cuvântului meu. Dar nu pentru că să-ți tulbur liniștea viu eu să-ți vorbesc astăzi. Ci pentru ca să ți-o capeți. Pacea nu este cu puțință de cât numai pe temei de adevăr. Ori cât de scump ne-ar costa amorul nostru propriu, Adevărul trebuie prețuit mai mult de cât noi înși-ne, fiindcă fără de acest Adevăr *Eul* meu și al tău nu pot trăi, și numai prin mărturisirea curajoasă a acestui Adevăr noi putem ajunge în adevăr la pacea inimii noastre. Și Adevărul este acesta: Noi suntem în război cu Dumnezeu prin întregul nostru fel de a trăi. Și pentru ca să nu pierdem vremea cu vorbării zadarnice, menite doar numai pentru ca să ne înșele, e destul să ne pogorâm fiecare din noi, în lăuntrul nostru înși-ne și să cercetăm cu sinceritate acest singur lucru: Cât de mult ne-am ostenit, fiecare dintre noi, spre a-L sluji pe Dumnezeu, în viața noastră? Cât de mult I-am dăruit, Acestui Dumnezeu, nespun de bogat și care nu are nevoie de nici un dar din partea noastră a oamenilor, de cât de darul iubirii? Cât de mult timp am jertfit din timpul destul de lung al vieții noastre, spre a-L cunoaște, spre a-L mărturisi și a-L preamări pe acest Dumnezeu? Să fim sinceri cu noi înși-ne și să nu tăgăduim. Admirăm din adâncul inimii faptele de înalt eroism săvârșite în istorie. Dar uităm că cel mai autentic eroism este acela de a spune adevărul, care ne biciaie amorul propriu. Fugim de lupta cu noi înși-ne, deși cel mai cumplit adversar, pe care îl avem în lume, este acela pe care îl ascundem în taina eului nostru. Acest Adversar este acela, care ne îndeamnă să fugim de Adevărul, care ne răstignește. Și din pricina acestei fugi, pierdem tot ce avem mai de preț în lumea aceasta: Pacea cu Dumnezeu. Pacea cu iubirea Iubirilor. Pacea cu însăși Viața. De aici toată *lipsa de viață*, care ne bântue pe cei mai mulți. Lipsă, care se pogoră în tot ce ne reprezintă pe noi: în vorbă, în scris, în acțiune; în artă, în știință în politică; în familie, în comună, în stat. Lipsă de viață, care se resimte adânc în singurătate, ca și în comunitatea celorlalți

oameni. Lipsă care strigă către ceruri și udă cu torente de sânge praful pământului. Lipsă pe care căutăm să o acoperim cu iluzii, cu plăceri dezordonate, cu gânduri nebune și cu fapte desnădăjduite.

Din lipsa noastră de legătură cu Dumnezeuul Păcii și al Nemuririi, se naște atmosfera aceasta de război și de moarte, care se oglindește în toate actele vieții, mai cu samă de la războiu încoace.

Cu toate aparențele de pace și de viață, pe care adversarul vieții noastre, Diavolul, încearcă să le zugrăvească ademenitor pe cortina vremii. Toate le vrea și le îngăduie, acest Spirit vrăjmaș al vremii, dar numai Pacea cu Dumnezeu nu vrea să o îngăduie el. Și pentruca să ne înșele tot mai mult sufletul și averea, inoculează fel de fel de pretexte, numai să ne țină departe de Dumnezeu. Astfel iată câteva formule: Libertatea de a gândi, dreptul de a ne conduce pe înși-ne, frumosul, personalitatea. Și noi ne lăsăm prinși întocmai ca niște biete muște în firele unui paianjen. Nu vrem să vedem că singură viață cu Dumnezeu ne asigură

libertatea, dreptul de a ne conduce pe noi înși-ne, frumosul și personalitatea. Și mai presus de toate: Pacea cu noi înși-ne și cu întreaga lume!...

Pe această pace mult dorită Iisus singur ni-o dă. El, care a făcut pace în sine, atunci când a murit pe cruce în locul nostru al tuturor! Cine crede și se încrede, din toată inima, în acest Iisus, jetfit pe cruce! Cine primește, din mâna acestui Mântuitor, împăcarea pentru veșnicie a sufletului și a inimii sale, cu Dumnezeu jignit prin păcat! Acela va avea, adânc și statornic, pacea în inima lui, nu numai cu Dumnezeu; dar prin Dumnezeu el se va pune în acord cu toată lumea; și prin acest acord el va deveni un om în adevăr fericit; în timp ca și în eternitate!

Iubitul meu frate, ascultător al cuvintelor mele! Haide! hotărăște-te!

Și lasă-te, slobod, prins în mreaja dumnezeiască a cuvântului lui Iisus.

De această atârână, pe veci, pacea și fericirea ta!

Profesor Preot TOMA CHIRICUTJA

PREOȚI DECEDAȚI

+ PREOTUL MARIN

din Pietroșani-Vlașca.

În seara zilei de 22 Iulie a. c., s'a stins din viață, după un apostolat de 60 ani, Preotul Marin Nicolae din com. Pietroșani-Vlașca. Cel mai bătrân, poate, între bătrânii satului, părintele Marin duce cu el timpuri trăite în condiții cu totul altele, în condiții mult mai creștinești, mult mai caste, mult mai virtuase, decât cele de azi.

*
* *

Părintele Marin a însemnat ceva în viața Pietroșanilor. Din viața lui, posteritatea are de tras multe învățăminte.

Ca preot, a păstorit comuna aproape 60 ani fără întrerupere. Din *preoție*, el a făcut *adevărat apostolat*. A fost totdeauna *omul desinteresat al datoriei*, a fost *omul plin de demnitate* în toate ocaziunile vieții; a fost preotul care, limitat în cadrul ocupațiilor

sale de păstor duhovnicesc, nu s'a amestecat niciodată în luptele politico-sociale, care de multe ori micșorează și chiarucid pe om. Cu atitudinea lui demnă, cu ironiile lui, de multe ori caustice, cu indiferența lui voită, cu pildele lui, și-a arătat întotdeauna desgustul față de politicienii de meserie și de ocazie.

Și-a iubit și stimat fără rezerve *generația lui*. Ii plăcea să stea de vorbă cu bătrânii, cu care a copilărit, fără să se jeneze cumva, că aceștia sunt de o altă treaptă socială, inferioară lui.

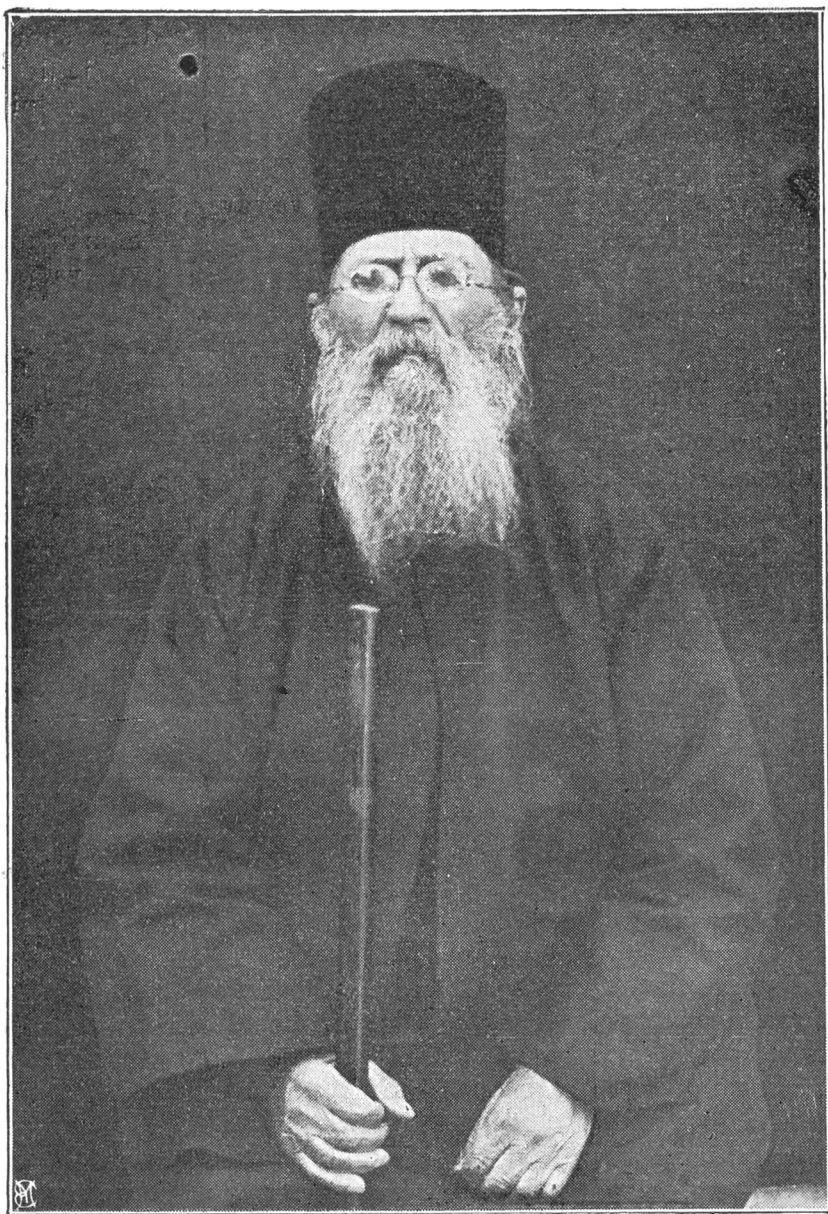
În ocaziile pe cari i le oferia ocupația lui, la pomeni, parastase, sfeștanii, pe care le săvârșia cu deplină conștiințiozitate și râvnă, părintele Marin era un izvor nesecat de pilde frumoase, de glume spirituale, de vervă plăcută, de sfaturi care-l făceau simpatic și plăcut.

Păr. Marin a fost în vremea lui un pasionat și priceput *cântăreț*, atât al altarului cât și al stranei. Cu viersul lui de protopsalt experimentat, a înlădiat multe inimi, a cucerit celui Atot Puternic multe suflete, a înlăcrămat mulți ochi, a ridicat deasupra pa-

cine nu-și amintește oare?

„*Veșnica pomenire*“ zisă de el, în ocaziuni, cu simțire și duioșie, i-a asigurat o pomenire veșnică, la care are tot dreptul să aspire sufletul lui!

În timpul din urmă, copleșit de ani și



† PREOTUL MARIN

timilor lumefști pe mulți vizitatori ai bisericii!

Cine nu-și aduce aminte cum întonă el pe: «Iubite-voiu Doamne virtutea mea, Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu»?

Dar, înaintea Icoanei Maicii Domnului, când își înălța el din toate puterile lui viersul, prea slăvind pe prea sfânta Fecioară Maria, prin acel „*Cuvine-se cu adevărat*“,

poate și de unele *necazuri* inerente vieții aceștia, necazuri pe care nimănui nu le-a mărturisit — de cât poate duhovnicului lui — bătrânul părinte nu mai putea cânta decât *cu ochii lui*, veșnic plini de lacrimi, cu ochii lui slăbiți în vedere, dar veșnic întăriți prin virtuțile lui superioare și într'adevăr demne de admirat.

L'am văzut adesea plângând ca un copil,

plângând fără să spună de ce, suspinând și încheind ca și cu aceste cuvinte „Minunat ești Doamne“!

Părintele Marin s'a născut în Pietroșani la 14 Oct. 1844. Moare deci în vârsta de 85 ani, 9 luni și o săptămână. Seminarul și l'a făcut în București.

Înainte de a se preoții, 1—2 ani a fost învățător la școala satului Pietroșani. E primul învățător cu școală. Pân'aci școala Pietroșani—dacă o putem socoti școală—fusesse condusă de *grămăticii*, *cântăreți* de biserică, numiți *logofeți*, cari făceau atâta școală, cât s'au putut pricepe și ei.

În 1870, se căsătorește cu preteasa Elena, decedată acum 2 ani, iar în 1871, se hirotonește preot, păstorind comuna timp de 59 ani fără întrerupere.

Părintele Marin n'a avut decât o cultură de 4 ani de curs secundar. Această cultură însă, el a știut să și-o completeze prin sine însuși, instruindu-se prin voință proprie, mai ales în misiunea lui de preot.

Părintele Marin citia mult. În clipe de repaus, cel mai bun tovarăș al părintelui Marin era *cartea*.

Avea o *memorie* foarte credincioasă. Isvoarele istoricului satului și școlii Pietroșani, date la lumină în două lucrări ale celui ce scrie aceste rânduri, sunt datorite părintelui Marin. În convorbirile noastre cu Sfinția Sa, bătrânul preot era bucuros că poate împărtăși *lucruri* și *date*, pe care actele vechi, distruse, le trecuse de mult în negura uitării!

* * *

Părintele Marin a fost condus la locul de veci, de, relativ, puțină lume.

S'a remarcat, trebuie s'o spunem, *lipsa de recunoștință* a acelora, cari s'au împărtășit din luminile lui!

S'a observat *lipsa de stimă* pentru sufletul lui, a acelora, în casele cărora el a intrat — pe picioarele lui ori dus cu carul — cel puțin de două ori pe an! Unde a fost *semnul de amintire* pentru el, a acelora cari, — cu plată ori fără plată — s'au folosit de serviciile lui neprecupețite?

Unde au fost toate acestea?

Clopotele și-au făcut îndeajuns datoria, dar receptoarele lor au fost vai! surde!

Sărbătoarea de tristețe dela 22 Iulie a. c. ce trebuia să cuprindă pe toți enoriașii satului Pietroșani, a dăinuit într-o *nepăsare*, pe

care judecata dreaptă o condamnă!

Zi de lucru de sigur! Dar câte zile se pierd deasurda, iar rarele ocazii ale *reculegerii* sunt date *uitării condamnabile* și *traiului în neștire* pe această lume!

Dar mortul nu cere recunoștință!

El s'a dus unde i-a fost menit. Recunoștința ar fi pentru cei cari rămân — și nici pentru ei — pentru noi ca oameni, ca creștini, ca ființe înțeleghătoare.

Maurul și-a făcut datoria,

Maurul s'a dus!

Dumnezeu odihnească-l în pace, în rândurile dreptilor „unde nu este durere, nici întristare, ci viață fără de sfârșit“.

TEODOR POPESCU

Directorul școlii primare din comuna
Pietroșani-Vlașca.

* * *

† Preot DUMITRU POPESCU

Viguroasa pleiadă de preoți tineri și entuziaști, chemați să dea o nouă viață bisericii noastre, a încercat o'greă pierdere prin trecerea la cele eterne, în floarea vârstei, a preotului Dumitru Popescu din parohia Chiojdeanca, jud. Prahova.

Abia un an și jumătate i-a fost dat să-și exercite, în deplină sănătate, funcțiunea sa de preot, pentru care avea cele mai firești inclinațiuni.

Dar acest scurt timp a fost pe ajuns ca prin eminentele sale calități să se releveze ca un bun păstor și înțelept părinte sufletesc în fața enoriașilor săi; ca un sincer și devotat tovarăș de muncă în fața colegilor; și ca un supus, disciplinat și zelos element în fața autorităților sale bisericesti.

Blând și modest, cucernic și evlavios, respectos și îndatoritor, corect și punctual; acestea erau notele esențiale ale caracterului său ales, ale personalității sale distinse.

O boală teribilă și îndelungată de un an de zile pe care a suportat-o cu o resemnare cu ade-vărat creștinească, i-a pus capăt zilelor în ziua de 15 August a. c., lăsând în urma sa o tânără soție nemângălată și un copilăș de doi ani.

Duminică în 17 August a. c., i s'a făcut înmormântarea în asistența poporului întreg, oficiind un sobor de zece preoți și un diacon, având în frunte pe P. C. Protopop Vicențiu Pop. Au ținut cuvântări, relevând calitățile celui dispărut, P. C. Protopop și Pr. Gh. Tătaru din parohia Mireșul.

Dumnezeu să-l odihnească între aleși săi.

MIȘCAREA MISSIONARA

Cercul pastoral Roșiorii de Vede, a început continuarea ședințelor săptămânale din anul trecut 1 Octombrie 1929—1 Mai 1930.

Prima ședință s'a ținut în ziua de 19 Octombrie 1929 în localul Bis. Sf. Teodor care fiind mai din nainte anunțată, publicul a venit în mod mulțumitor.

Conform programului, ședința se începe cu: «Binecuvântarea» unuia din preoți, iar cântăreții cântă. «Împărate Ceresc». Mărire și Acum «Bine Cuvintează» «Unule Născut», acompaniați de elevii liceului local I. Anastasescu.

Prima conferință s'a ținut de pr. N. Marinescu despre «Rolul și însemnătatea ședințelor cercurilor pastorale în Biserică» Cu această ocaziune C. Sa arată munca desfășurată de preoții acestui cerc în anii trecuți, schițează un mic program de activitate pentru anul acesta, făcând tot deodată un calduros apel publicului auditor să dea cât mai mare atențiune acestor ședințe, care sunt de un real folos pentru cultivarea lor din punct de vedere religios moral.

Ședința se termină cu executarea a diferite axioane, imne religioase, tropare, Doxologia mare, Tatăl nostru, podobii, diferite stihiri, etc., de către corul cântăreților condus de talentatul cântăreț Marcu Băltoiu.

Cu acest program cercul și-a continuat ședințele săptămânale în mod regulat începând din luna Octombrie 1929 și până în luna Martie 1930.

În ședința de la 26 Octombrie a conferențiat pr. Ioan E. Popescu despre: «Viața Sf. Dumitru Basarabov».

În ședința de la 2 Noembrie a conferențiat pr. Ioan Stănescu având ca temă „Explicarea Cap. IX v. 57—62 Ev. Luca».

În ședința de la 9 Noembrie a vorbit pr. Ioan E. Popescu făcând explicarea «Cap. XIII v. 31—32 Ev. Matei».

În ședința de la 16 Noembrie a conferențiat pr. N. Marinescu făcând explicarea Cap. X v. 25—37 Ev. Luca.

În ședința de la 23 Noembrie a vorbit pr. Teodor Perețeanu despre: Conștiință».

În ședința de la 30 Noembrie a conferențiat pr. Gh. Sima făcând explicarea Cap. XIV v. 16—24 Ev. Luca.

În ședința de la 7 Decembrie a conferențiat preotul Ioan Stănescu despre puterea de credință a femeii Cananeance. Ev. Matei Cap. XV v. 22—28.

În ședința de la 14 Decembrie a conferențiat părintele N. Marinescu despre «Taina Pocăinței».

În ședința de la 11 Ianuarie 1930 a conferențiat pâr. Ioan E. Popescu.

În ședința de la 18 Ianuarie a vorbit părintele Ioan E. Popescu despre «Biserica învățătoare și ascultătoare».

În ședința de la 25 Ianuarie a vorbit părintele Ioan Stănescu despre «Vespicia Bisericii».

În ședința de la 1 Februarie a conferențiat părintele N. Marinescu făcând explicarea parabolei Mântuitorului cu cele 10 Fecioare.

În ședința de la 8 Februarie a conferențiat părintele Teodor Perețeanu despre «Ingerii buni și duhurile rele».

În ședința de la 15 Febr. a conferențiat părintele Gh. Sima făcând explicarea parabolei, «Fiului risipitor» (Luca Cap. XV v. 11—32.

În ședința de la 22 Februarie a conferențiat părintele Ioan Stănescu făcând explicarea Cap. XXI v. 8—9, 25—27, 33—36. Ev. Luca).

Toate conferințele în general au fost bine pregătite și ascultate cu mult interes de publicul auditor car. spre mulțumirea noastră le frecventează în noi regulat în fie care Sâmbăta seara.

Un concurs neprețuit s'au dat acestei ședințe săptămânale și din partea elevilor liceului local, I. Anastasescu, atât prin prezența lor cât și prin participarea alături de Corul cântăreților în executarea a diferitelor cântări cu caracter religios ce au însoțit fie care ședință.

Pentru viitoarele ședințe săptămânale al căror fir va începe să se dapene din luna Octombrie a. c., suntem de părere a fi invitați și a lua parte activă d-nii Profesori ai Liceului și alte ramuri de activitate din societatea orașului, pentru o mai bună reușită în opera de asanare religioasă și morală de care se simte atât de multă nevoie în timpurile de față și pentru care preoțimea lu-

crează nu din poruncă ci din dragoste și conștiinți de misiunea ce li s'a încredințat.

Protopop FLORU IONESCU

Cercul pastoral Buștenari-Prahova. — În ziua de 22 Iunie anul 1930, s'a oficiat serviciul liturgic în sbor, de preoții cercului, răspunsurile fiind date de cântăreții cercului și corul ceremonial al Bisericii Sfinției Voi-vozi din Telega.

Predica s'a ținut de preotul Vasile Marola, confesorul Penitenciarului Dnftana.

Au asistat la slujbă un număr mulțumitor de credincioși, autoritatea comunală, copii de școală și D-nii Invățători.

Dela Sf. Liturghie a rezultat suma de lei 120 una sută douăzeci, care s'a încredințat Par. I. Zinculescu pentru fondul cercului.

Masa a fost pregătită de părintele paroh respectiv D. Săvulescu și oferită în casa parohială.

După masă s'a ținut ședința intimă, făcându-se observațiuni asupra predicii.

Părintele I. Zinculescu aduce în discuție ținuta ce trebuie să aibă fiecare preot în timpul oficierei în sbor, serioasă și deplină tăcere; căci altfel face o impresie cu totul neplăcută asupra credincioșilor din Biserică.

Păr. I. Zinculescu aduce la cunoștința preoților din cerc, cuprinsul ord. No. 120/930 al Onor. Protoierii de Prahova Circ. Breaza, prin care se aduce mulțămiri pentru contribuirea la fondul «Patriarhul Miron».

Păr. I. Zinculescu face propunerea ca la viitoarele ședințe intime să se facă discuțiuni asupra unor anumite cărți ce interesează de aproape pregătirea și misiunea preoțească.

Ca un început al acestei inițiative, se vorbește asupra cărței «Vieța lui Iisus» de Giovanni Papini, tradusă în romnește din franțuzește de Alexandru Marcu.

Păr. D. Săvulescu citește chiar la pag. 257 Capitolul «Scurtătura dracului».

Ședința publică s'a ținut în sala de recepție a Primăriei, sală destul de încăpătoare și anume amenajată pentru astfel de manifestări intelectuale.

La ora 3 p. m. Păr. I. Zinculescu a adunat pe cântăreții cercului într'o sală a Primăriei și le-a vorbit despre intenția Sf. Mitropolii de a chema la un examen pe cântăreții fără școală.

Conform ord. Onor. Protoierii respective se vor ține cursuri la reședința cercului și

sânt întrebați cântăreții asupra cărei zile din săptămână ce convine a veni la Telega pentru lecții de muzică bisericească, tipic și alte îndrumări profesionale.

În de comun acord se fixează ziua Joi ora 3 după masă. Se va anunța ulterior ziua când va începe pregătirea.

După această consfătuire, trecând în sala cea mare, se deschide ședința publică la ora 3¹/₂.

S'a desfășurat următorul program:

1. Cuvânt de deschidere, al preotului local D. Săvulescu.

2. Corurile: Veniți Creștini, Trăiască Regele, Hai Odor, colo jos în grădiniță.

3. Conferința preotului N. Lazărescu-Melicești despre: «Urmările pierzătoare ale desfrâului» Subiect bine studiat și tratat pe înțelesul tuturor. Arată însemnătatea căsătoriei și scoate în relief păcatul desfrâului și concubinajul; patima beției și ușurința luxului.

Vorbește apoi despre bolile care sânt o urmare a desfrâului și dă îndemnul ca oricine să se ferească de aceste patimi pierzătoare de suflet și ruinătoare de corp.

4. Urmează corurile: o fată de păstor și Rujiță de pe zăvor.

5. Recitări: două fabule de V. Militaru, cu măgarul nerecunoscător.

6. Piesa de teatru «Fica pocăită».

7. Cuvântarea Părintelui I. Zinculescu despre păcatul timpului. Beția, luxul și trândăvia cari duc la desfrâu. Arată cum aceste patimi sânt așezate în cartea sfântă la un loc cu slujitorii de idoli și hoții (răpitorii). Cu unii ca aceștia ne poruncește Sf. Apostol Pavel «ca nici să nu mâncăm» I Cor. V».

Iar despre unii ca aceștia același Sf. Apostol spune că: «nici, desfrânații, nici slujitorii de idoli, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici bârfitorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu». I Cor. V 10.

Termină apoi cuvântarea cu îndemnul mai ales către tineretul din sală, ce se afla în mare număr, ca să urmeze sfatul ce li se dă în tot timpul în Sfânta Biserică și școală, silindu-se a deveni valoroși fii ai bisericii creștine, morali și cu fapte bune și vrednici cetățeni ai țării, fiindcă de astfel de cetățeni are nevoie noul nostru Rege M. S. Carol al II, care vrea să aducă fericire țării și neamului nostru.

Conferențiarul termină strigând: Trăiască

Majestatea Sa Regele Carol al II, trăiască România Mare

Cu aceasta, şedinţa publică s'a încheiat la ora 6 p. m.

În alcătuirea programului serbărei şcolare şi coferinţă a fost o continuitate de idei şi aplicaţiuni morale, aceasta datorită organi-

zatorului parohul local Pr. D. Săvulescu, paroh şi învăţător al comunei Buştenari.

Corul a fost pregătit din elevii clasei a IV de d-şoara învăţătoare Elena D. Săvulescu. Asemeni şi recetările şi piesa de teatru, cu substrat în totul moral.

C R O N I C A I N T E R N A

Condiţiunile de admitere în Seminarul Monahal din Mănăstirea Cernica-Ilfov.

Se aduce la cunoştinţa celor interesaţi că la Seminarul Monahal din Monastirea Cernica-Ilfov, sunt vacante următoarele locuri de bursieri:

| | |
|--------------|------------|
| In clasa I-a | 19 locuri. |
| " " II-a | 2 " |
| " " III-a | 12 " |
| " " IV-a | 4 " |
| " " V-a | 4 " |

La acest seminar se vor primi numai monahi şi fraţi de monastire cu vârsta între 14 şi 25 de ani, din toate monastirile din ţară (Art 2 din Regulamentul Seminarului Monahal). Călugării şi fraţii trecuţi de vârsta de 25 ani, dar care au aplicaţii deosebite la studii şi la ascultări practice, vor putea fi primiţi în seminar în mod excepţional. (Art 3 Reg.).

Primirea se va face pe baza *recomandării stareţului* monastirii de unde vine candidatul şi în urma examinării din punct de vedere al actelor, al studiilor şi al sănătăţii (Art. 7 din Regulamentul Seminarului Monahal).

Cererile de înscriere în clasa I-a (potrivit art. 9 din Regulament), se vor adresa direcţiunii seminarului monahal din Monastirea Cernica până la 1 Septembrie 1930, prin stăreţia monastirii respective, care va însoţi adresa de recomandare pentru înscrierea candidatului de *următoarele acte*:

1. *Un certificat din partea monastirii* de unde vine candidatul, în care să se arate situaţia lui faţă de acea monastire, adică dacă este monah sau frate. În cazul din urmă va prezenta:

2. *O declaraţie a candidatului şi un consimţământ legal* al părinţilor sau tutorilor, după modelul dat de direcţiunea seminarului,

că, la majorat, candidatul se va consacra vieţii monahale, iar după absolvirea seminarului va fi la dispoziţia Patriarhiei Române spre a fi trimis unde se va crede de cuviinţă, sau, în caz contrar, va despăgubi monastirea respectivă şi seminarul monahal de toate cheltuielile de întreţinere reale, făcute cu el, pe tot timpul cât a urmat cursurile seminarului monahal. O declaraţie la fel vor da şi monahii şi clericii.

3. *Extractul după actul de naştere.*

4. *Certificatul de botez.*

5. *Certificatul de absolvirea cursului primar.*

6. *Actul de vaccină.*

7. *Un certificat de starea sanitară generală.*

Cererile, care nu vor fi însoţite de toate aceste acte, nu vor fi luate în consideraţie.

Aspiranţii admişi la înscriere vor supuşi la două probe: *scrise şi orale* (art. 12 din Regulament).

Probele scrise vor fi: 1) *din limba română* o pagină dictată din care să se aprecieze ortografia, punctuaţia şi caligrafia, bucata dictată se va alege dintr'o carte cu conţinut religios sau istoric-naţional; 2) *din aritmetică*, un exerciţiu uşor cu numere întregi sau zecimale.

Probele orale (art. 21 din Regulament) vor consta din: 1) *întrebări de Religie*; 2) *întrebări asupra limbei române*, cetire cu voce tare şi analiză; 3) *aritmetică exerciţii şi probleme uşoare*; 4) *Istoria şi Geografia ţării.*

Întrebările se vor face după programa analitică a şcoalelor primare.

Tot în intervalul până la 1 Septembrie vor înainta cereri de înscriere în clasele a II-a, a III-a, a IV-a şi a V-a elevii monahi sau fraţi de monastire, care au făcut clasa I-a, a II-a, a III-a sau a IV-a la alte seminarii din ţară. Cererile vor fi însoţite de aceleaşi acte, enumerate mai sus, cu deosebire că în locul certificatului de absolvirea

cursului primar, se va prezenta certificatul de promovarea ultimei clase de seminar.

Monahii sau frații de monastire, care posedă una, două, trei sau patru clase de liceu, pentru a putea fi primiți în clasele II, III, IV și V-a a seminarului monahal, vor depune un *examen de diferență* pentru obiectele ce se fac în plus la seminar, și anume:

Cl. II-a Istoria V.-Testament, Practica Liturgică și Muzica Bisericească orientală.

Cl. III-a: Istoria V. și N. Testament, Practica Liturgică a cl. I II, Muzica Bisericească Orientală. I și II și l. latină.

Cl. IV-a: Istoria V. și N. Testament, Explicarea Evangheliilor Duminicale, Practica Liturgică I III, Muzica Bisericească Orientală I-III și l. Elină.

Cl. V-a: Istoria V. și N. Testament, Explicarea Evangheliei, Catehism și Explicarea Faptelor Apostolice, Practica Liturgică, Muzica Bisericească Orientală I-IV și l. Elină III și IV.

Examinarea va fi în scris și orală.

Examenale de corigență și de diferență se vor ține între 1 și 10 Septembrie.

Examenale de admitere în clasa I-a vor începe la 5 Septembrie.

Deschiderea cursurilor se va face la 22 Septembrie, odată cu a celorlalte seminarii teologice din țară.

Toți elevii seminarului duc viață de internat (art. 4 din Regulament).

Durata studiilor este aceeași ca la toate seminariile, însă lucrările practice și ascultările continuă tot anul, elevii rămânând în internat (art. 118).

CertIFICATELE de absolvire nu sunt acte personale; ele nu vor fi puse la îndemână decât monahilor, care vor trece la instituții de cultură superioară, precum la universități și academii speciale, adică se vor comunica numai în cazul acestor instituțiilor unde vor fi trimiși și numai prin direcția școalei.

Frații nu pot beneficia de acest drept mai înainte de intrarea în monahism.

În afară de monahism toate aceste acte de studii sunt nule.

Certificate de clasă nu se dau. (Art. 48).

În privința *întreținerii*: Seminarul dă hrană, luminat și încălzit, iar monastirile, potrivit art. 27 din Regulamentul Seminarului Monahal, vor trimite pe candidați cu câte două rânduri de haine și încălțăminte, unul de sărbătoare (uniforma călugărească) și unul de lucru; cu câte trei rânduri de schimburi, o plapomă sau o pătură (după modelul școalei), o pernă cu două fețe, patru cearșafuri pentru învelit și așternut, două prosoape și două șervete.

De asemenea potrivit hotărârii Eforiei școlare, luate în ședința dela 21 Iulie 1930, în conformitate cu art. 26 din Regulamentul Seminarului Monahal și cu art. 93, alineatul G. din Statutul legii de organizare a Bisericii Ortodoxe Române, monastirile vor vărsa Eforiei, ca ajutor la întreținere, subvenția dela stat cuvenită elevului și suma de lei 2000 (două mii) anual, cum și bani pentru procurarea cărților și rechizitelor necesare elevului.

DIRECȚUNEA.

PAROHII VACANTE

PREOȚI

Protoeria Circ. III Căscioarele-Vlașca.—Se publică concurs în termen de 30 zile de la această dată pentru ocuparea postului de Pr. paroh la parohia „Singurenii-Vlașca”, devenită vacantă prin transferarea titularului.

Parohia are biserică în stare de funcționare. Sesiă parohială e de 8½ H. a.

Casă parohială n'are.

Venitul epitrabilului se ridică la 6000 lei anual.

Această parohie numără 600 familii.

Concurenții vor depune Sf. Arhiepiscopii, toate

actele cerute de regulament, spre a se trimite acestei protoerii pentru referire.

ProtoPOP, Pr. I. B. STĂNESCU.

Protoeria Circ. III Jud. Prahova.—Se publică concurs cu termen de 30 zile dela apariția în Apostolul, pentru ocuparea postului de paroh din parohia Chiojdeanca, devenit vacant prin decedarea Pr. D. Popescu.

Parohia e formată de satul Chiojdeanca și cătunul Nucet, având o biserică nouă în perfectă stare și două biserici de cimitir.

Are 624 familii cu 2142 suflete.

Beneficii: Salar dela stat și venitul epitrahilului de circa 12.000 lei anual.

Cereri însoțite de acte și memorii, conform regulamentului, se înaintează la Sf. Arhiepiscopie în termenul stabilit.

Protopop, VICENȚIU POP.

Protoieria de Ilfov-Fierbinți. — Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de paroh al parohiei *Leșile-Ilfov*, rămas vacant pe ziua de 1 August 1930, prin demisionarea titularului, preot I. Popescu.

Parohia se compune din trei sate: Gagu, Golășei, Leșile, cu o populație de 350 familii și 1230 suflete. Are 8 $\frac{1}{2}$ Ha., sesie parohială, și casă parohială. Venituri com. 5000 lei anual.

Doritori vor adresa cererile însoțite de acte Sîntei Mitropolii.

Protopop, Pr. TEODOR RĂDULESCU

CÂNTĂREȚI

Protoieria Circ. II din Capitală. — Postul de cânt. II de la Parohia *Delea Veche*, rămânând vacant pe ziua de 15 Iulie a. c., prin demisiunea titularului Vasile Mihăilescu, să publică concurs, în termen de 15 zile.

Candidații, vor adresa cererile însoțite de acte, Cancelariei Prot. II din Capitală.

Protoiereu, Econ. C. MOISIU.

Protoieria I Ploești-Prahova — Se publică concurs cu termen de o lună dela această publicație, pentru ocuparea posturilor de cântăreț I și II, dela parohia *Ploeștiori-Prahova*, rămase vacante prin demisia lui Ștefan Bunea și decesul lui Ioniță Stoica.

*

Protoieria I Ploești-Prahova — Se publică concurs cu termen de o lună de la această publicație, pentru ocuparea celor două posturi de cântăreți ce se află vacante la parohia *Puchenii Crainici-Prahova*.

*

Protoieria I Ploești-Prahova. — Se aduce la cunoștința celor interesați că, pentru postul de cântăreț, de la biserica filială *Sf. Nicolae-Nou-Ploești*, pendinte de parohia Malca Precista, — vacant prin transferarea titularului Vasile Enescu, la Catedrala Sf. Ioan pe 1 August a. c., — se publică concurs în termen legal de la această publicație.

Cereri însoțite de acte se vor înainta în timp parohiei respective.

Protopop, CONST. M. PETRE

MULȚUMIRI.

Protoeria Circ. III Căscioarele-Vlașca. — 1. Consiliul parohial din comuna *Gratia-Vlașca*, aduce viile mulțumiri Doamnei Zoe C. Sordony, str. Atenii Nr. 11, București, pentru donația de 60.000, ca prim fond de reparație a bisericii parohiale.

2. Consiliul parohial din satul *Corbi-Ciungi-Vlașca*, aduce viile sale mulțumiri d-lui C. Focă, pentru donația ce a făcut bisericii din acea parohie și anume: Un Potir de argint aurit, un disc, o steluță, o copie și una linguriță, toate de argint în valoare de lei 6000.

Protopop, Pr. I. B. STĂNESCU

AU APĂRUT:

- Vol. I. — 69 „CUVÂNTĂRI ȘI PREDICI ale unui teolog mai târziu cleric român în țară sub stăpânire străină”. Pag. 382 — 1888-1902. Lei 120. —
Vol. II. — 55 „PASTORALE ȘI CUVÂNTĂRI ale unui episcop român în țară sub stăpânire străină”. Pagini 306. — 1910-1919. Lei 50. —
Vol. III. — 95 „CUVÂNTĂRI. Trei ani de propovăduire pastorală”. Pagini 365 — 1919-1922. Lei 60.

toate de

Dr. MIRON CRISTEA

Data fiind valoarea autorului, le recomandăm preoților noștri spre cumpărare și folosire în munca ei pastorală.

„APOSTOLUL“

AU APARUT:

- „CARTEA DE RUGĂCIUNE, PENTRU TOT ROMÂNUL”. 150 pag. Format obicinuit, Lei 80 legată și 20 Lei broșată.
„CARTICĂ DE RUGĂCIUNI”, 242 pag. Format micuț. Pentru bărbați, de purtat în buzunarul pieptarului; pentru femei în trăistuța de mână. Lei 155 în piele aurită; Lei 90 în piele simplă, Lei 70 și 80 în pânză; Lei 25, Broșată.

de Dr. MIRON CRISTEA, Patriarh.

Se recomandă tuturor.

„APOSTOLUL“

CEREȚI

NOUL TESTAMENT

traducere de

Părintele GRIGORE PIȘCULESCU

la Institutul Biblic, Sf. Sinod,
strada Antim, București.

Broșat 70 lei. — Legat flexibil 100 lei.